

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Martina Láníčka a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **SLOT Group, a.s.**
sídlem Jáchymovská 142, 360 04 Karlovy Vary
zastoupený advokátem Mgr. Alešem Smetankou
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2017, č. j. MSK 108098/2017 ve věci
místního poplatku

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 27. 11. 2013 č.j. MMFM 140535/2013, kterým byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozovaná jiná technická herní zařízení (dále jen „JTHZ“) na území Frýdku-Místku za období 1. až 4. čtvrtletí roku 2011.
2. Žalobce namítl, že poplatková povinnost mu byla stanovena po uplynutí prekluzivní lhůty uvedené v § 148 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Podle žalobce nedošlo k prodloužení lhůty podle § 148 odst.2 písm. d) daňového řádu o 1 rok, protože původní (předchozí) rozhodnutí žalovaného bylo jako nezákonné zrušeno krajským soudem, což následně potvrdil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“). Žalobce na podporu svého názoru poukázal na komentářovou literaturu, dále na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19.11.2015 č.j. 22 Af 100/2014-33, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16.3.2016 č.j. 57 Af 2/2015-95, rozsudek NSS ze dne 6.6.2013 č.j. 9 Afs 89/2012-40 a rozsudek NSS ze dne 25.5.2016 č.j. 2 Afs 22/2016-43.
3. Žalovaný ve vyjádření reagoval na judikaturu uvedenou žalobcem, setrval na názoru uvedeném již v napadeném rozhodnutí, že poplatky byly stanoveny v zákonných lhůtách, a navrhl zamítnutí žaloby. V doplnění vyjádření poukázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 16.1.2018 sp. zn. 57 Af 3/2017, v němž týž žalobce uplatnil stejné žalobní námítky, a jeho žaloba byla soudem zamítnuta.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Z obsahu správních spisů a shodných tvrzení účastníků soud zjistil, že podle příslušné obecně závazné vyhlášky byl poplatek splatný čtvrtletně, nejpozději do posledního dne příslušného kalendářního čtvrtletí, v daném případě tedy do 31.3.2011, 30.6.2011, 30.9.2011 a 2.1.2012 (v souladu s vyhláškou, když 31.12.2011 byla sobota). Platební výměr byl žalobci doručen 28.11.2013, původní odvolací rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 11.8.2014. Následovala žaloba, řízení bylo u Krajského soudu v Ostravě vedeno pod sp. zn. 22 Af 108/2014, původní odvolací rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nepřezkoumatelnost (nedostatek důvodů v jedné dílčí otázce) a kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 9.11.2016 sp. zn. 1 Afs 3/2016. Nyní napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 28.8.2017.
6. V souladu s § 148 odst. 1 daňového řádu trvala lhůta pro stanovení poplatku do 31.3.2014 (1. čtvrtletí), 30.6.2014 (2. čtvrtletí), 30.9.2014 (3. čtvrtletí) a do 2.1.2015 (4. čtvrtletí). V souladu s § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu došlo doručením platebního výměru dne 28.11.2013 k prodloužení lhůty o 1 rok u poplatku za 1. čtvrtletí do 31.3.2015 a za 2. čtvrtletí do 30.6.2015.
7. Další rozhodnou skutečností je doručení původního odvolacího rozhodnutí dne 11.8.2014. Soud nesdílí žalobcův názor o tom, že by nezákonné rozhodnutí odvolacího orgánu nemohlo vyvolat prodloužení prekluzivní lhůty. Vychází přitom především z rozsudku

NSS ze dne 7.2.2018 č.j. 2 Afs 239/2017-29, podle něhož „Zruší-li soud takové rozhodnutí o odvolání, jehož oznámením byla prodloužena lhůta pro stanovení daně ve smyslu § 148 odst. 2 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, a vrátí-li věc odvolacímu orgánu k dalšímu řízení, nadále platí, že lhůta pro stanovení daně byla řádně prodloužena. Je však třeba, aby zrušené rozhodnutí nebylo úkonem toliko formálním, účelově vydaným čistě (nebo převážně) za účelem prodloužení lhůty pro stanovení daně.“ V nyní přezkoumávaném případě (jak je soudu známo z jeho úřední činnosti) se žalovaný v původním odvolacím rozhodnutí zabýval několika konkrétními okruhy vymezenými odvoláním, a soud mu ve většině závěrů přisvědčil, vadu shledal jen v dílčí otázce (nedostatečně odůvodněné sankční navýšení poplatku). Podle názoru soudu se tak nejedná o případ, kdy by žalovaný rozhodoval toliko formálně či účelově. Pokud jde o žalobcovu argumentaci, pak komentářová literatura vyjadřuje pouze názory jednotlivých autorů a není pro soud závazná. Ve zmiňovaném rozsudku sp. zn. 22 Af 100/2014 řešil Krajský soud v Ostravě jinou situaci, totiž nicotnost opravného prostředku, která má zcela odlišné důsledky (neplatnost od samého počátku, neexistenci). Ve zmiňovaném rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 Af 2/2015 nedošlo k prodloužení lhůty pro stanovení daně z důvodu, že k rozhodné skutečnosti nedošlo v zákonem požadovaných posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty. Také rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 89/2012 pojednával o něčem jiném: odvolací daňový orgán zrušil rozhodnutí prvostupňového orgánu, takže poté již nebylo možno zahájit daňovou kontrolu na prověření stejných skutečností. A konečně rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 22/2016 se zabýval především tím, zda může být prekluzivní lhůta podle § 148 daňového řádu prodloužena opakovaně. Dospěl k závěru, že ano, důvody se mohou prolínat, jsou alternativní. Soud nesdílí žalobcův názor, podle něhož by důvodem prodloužení lhůty mohlo být jen rozhodnutí o mimořádném opravném prostředku, nikoli o řádném. Něco takového nevyplývá ani z textu § 148 daňového řádu, ani ze zmíněného rozsudku, který se zabýval návazností mezi písm. d) a e) § 148 odst. 2 daňového řádu, nikoli mezi písm. c) a d) tohoto ustanovení.

8. V daném případě tedy v souladu s § 148 odst. 2 písm. d) daňového řádu došlo doručením původního odvolacího rozhodnutí dne 11.8.2014 k prodloužení lhůty o 1 rok, tedy u poplatku za 1. čtvrtletí do 31.3.2016, a za 2. čtvrtletí do 30.6.2016, za 3. čtvrtletí do 30.9.2015 a za 4. čtvrtletí do 2.1.2016. Lhůty však neběžely po dobu řízení, která byla v souvislosti se stanovením daně vedena před soudy ve správním soudnictví (§ 148 odst. 4 písm. a/ daňového řádu), což bylo podle žalovaného 768 dnů (podle žalobce 773 dnů), takže nejdříve končí lhůta, tj. za 3. čtvrtletí 2011, takto končila až 6.11.2017 (podle stavení lhůty podle žalobce až 11.11.2017). Napadené rozhodnutí žalovaného bylo tedy žalobci doručeno včas (28.8.2017).
9. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst.7 s.ř.s. jako nedůvodnou.
10. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s.ř.s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 13. června 2019

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje